

*Dejrushe
aneb
jak z pekla udělat ráj*

Martin Klíš

text © Martin Kliš, Ostrava 2017
ilustrace © Barbora Polamová, Ostrava 2017
grafické zpracování © Hana Čichoňová, Ostrava 2017

Jste ve zkušební době... To je tedy situace. Co dál? Dluhy, problémy, léčba. Šrouby v zápěstí budiž navždy symbolem tohoto pádu. V tu nemilou dobu byla pozvána dcerou na návštěvu do Anglie. Ta tam pracovala jako pomocnice jedné postižené ženy. Danuši se v Anglii velmi líbilo. Začala se zajímat o možnost výdělků právě v této zemi. A opět tu byly domněnky a předsudky. „Neblázni, vždyť je ti padesát!“ „Co tě to napadlo?“ „Jsi normální?“. Situace byla složitá – na jednu stranu krize a dluhy a na straně druhé opuštění všech jistot, rodiny a zázemí.

Kolik z nás se na toto neodváží pomyslet ani ve snu, natož ve věku, kdy všichni ostatní už vyhlíží dům a mají pocit, že život stojí „za prd“ a už pomalu odpočítávají

Takhle se táhlo několik měsíců. Tak dlouho, že už jsem na to přestal myslet. Život se vracel do původních kolejí. Když tu jednoho únorového dne, a to, jestli jsou předchozí myšlenky formovány s odstupem času, toto si pamatuji a navždy budu pamatovat, mi mamka řekla: „Martě, jedu pracovat do Anglie, ale jen na tři měsíce. Do Tvých narozenin budu zpět“. Tehdy mi bylo sedmnáct let. Jedno tajemství prozradím předem. Ze tří měsíců bylo nakonec skoro jedenáct let! Ptáte se: „Jak je to vůbec možné?? Co se muselo změnit?“ Pojdme pěkně po pořádku...

Upřímně, byl to šok. Koukal jsem na mamku s otevřenou pusou a nechápal jsem. Jak je to vůbec možné? Kde v sobě vzala tolik odvahy? Ptal jsem se sám sebe. Pane bože, vždyť vůbec neumí anglicky, jak tohle asi dopadne. Přesně tohle se mi v tu chvíli honilo hlavou. Avšak byla to její volba a já to musel respektovat. Pro ni samotnou to také nebylo snadné. To jsem zjis-

til až po letech. Mamka se mi svěřila, jak moc ji to bylo líto, jak moc se proklínala a vyčítala si, že mě tu nechala samotného napospas divočině jménem život.

Nebylo to snadné pro nikoho. Já se musel ze dne na den z pozice „mamánka“ – tedy samostatnosti naprosto neschopného jedince, do pozice „tak a teď je to všechno jen a jen na mě“. Z jednoho společného příběhu se najednou staly dva rozdílné osudy, které opět spojil až čas. Zatímco já se dal cestou do pekla, Dejnushe se vydala cestou ven.

Každý jsme si situaci vyložili po svém a každý se musel naučit novým dovednostem a věcem. Můj příběh nechám stranou a budu se zabývat osudem maminky.

Položme si otázku, jak může osoba bez základních znalostí angličtiny a práce zapadnout do britského pracovního systému? Je to kombinací štěstí, přípravy, osobnosti a charismatu – ostatně jako ve všem. Pokud se věci nedělají celým srdcem, nemůže to vést ke štěstí. Štěstí nenalezneme na zemi.

Když najdeme na chodníku bankovku, řekneme si „to mám ale štěstí“. Proč si tohle neřekneme, když se na nás někdo usměje nebo nás za něco pochválí? V čem jsou tyto situace rozdílné? Copak nás tyto situace neobohatily obě? Nezpůsobily obě obdobnou radost? V drtivě většině případů ne! Pochvalu a úsměv bereme jako samozřejmost, peníze však nikoliv! Mělo by to ovšem být naopak. Zastavme se a pozorujme, co je vzácnější okolo nás. Peníze nebo úsměv?

Někdo Danuši pomohl s papíry. Někdo ji podporoval psychicky. Někdo se

prostě z té zprávy nesesypal a přenesl se přes to. Ale skok do neznáma, ten musela Danuše udělat sama.

Přes agenturu získala práci na jihu Anglie. Měla pracovat ve skleníku. Ne-představujeme si však skleník, jako ten, který má babička na zahradě. Tyto skleníky jsou veliké jako tovární haly. Taková skleněná monstra. Byla to trošičku změna pracovního prostředí, než na jaký byla doposud zvyklá.

Kdyby Danuše někdy věděla, že bude potřebovat angličtinu, jistě by se snažila zapamatovat více. No jo, tehdy ale frčela ruština a polština, ale to muselo stačit.

Na jihu Anglie byla nejen početná skupina Poláků, ale také dosti nevlídné počasí. K čemu bych to přirovnal, asi tak přelom října a listopadu - sychra-vo, vítr a chladno. Danuše velmi rychle zapadla do místní komunity Poláků a dalších např. Portugalců a Brazilců. A pomalu začala s angličtinou. Mezitím však přišla krize v pracovní agentuře. Došly peníze. Nikdo nevěděl, jestli bude anebo nebude výplata, další nekončící nejistota. Vypadalo to, že výlet do Anglie bude zase jen výstřel naslepo.

Tento neobyčejný příběh jedné obyčejné ženy teprve začal, aniž by o tom ona sama věděla.

Každý správný příběh má mít svého prince. A tento nemá v plánu v tomto zvyku zaostávat. Moc se to nezdá, ale je to opravdu osud, štěstí, magnetismus, čakry, energie, že se potkají dva lidé, kteří nemají za normálních okolností šanci se potkat? Jak je asi složité se zamilovat, když jeden druhému nerozumí? Budete se divit, stačí překladač. To je kombinace snů ona – Češka (neumí anglicky) a on – Angličan (neumí česky) a mezi nimi Polák/

Polka Brazilec/Brazilka, kteří neumí pořádně ani anglicky a ani česky. To je teprve multikulturní a jazykový tým. Kde se na něj hrabou nadnárodní korporace. Rozhovory probíhaly simultánně -> **Danuš ehm Dejnush** „I love you“ -> „Kocham cie“ -> „Miluju tě.“ A tak podobně ☺.

Zpočátku to určitě nebyly hovory na úrovni ani žádné zapeklité řeči. Dejnush měla po dlouhé době velkou motivaci na sobě začít makat a něčemu se učit.

Musel se ovšem vyřešit problémem s prací. Agentura neměla peníze a existovalo obrovské riziko, že Dejnush pojedou domů. Všichni s tím již počítali. Avšak dobří lidé stále existují. Dejnushi našli práci. Hroznou a nepříjemnou, ale našli. Byla v ní zima, mokro a stres. Stala se čističkou salátů ve fabrice na zpracování zeleniny. Za celou svou pracovní kariéru nezažila horší práci. Promočená, zmrzlá a zničená se vracela domů za svým anglickým princem. Asi na něj musela velmi zapůsobit. Mohlo to být tím, že se jako jedna z mála vyptávala a měla dlouhodobou starost, když se ještě neznali a byl dlouhodobě nemocen.

Jak jednoduché je projevit o druhé zájem. Otevřít pusu a zeptat se: „Copak se stalo?“, „Je všechno v pořádku?“ Kdy naposledy jsme použili těchto a jim podobných frází? Myslíme si, že když něco někoho trápí, tak mu pomůže, když slyší, že se někdo jiný cítí hůře. Máme potřebu mu nasypat do hlavy další kupu odpadků k už tak zaneřáděné a utrápení myslí. Pomůže takový přístup? Je toto zájem nebo spíše nezáměr?

Dejnushi „stačilo“ ptát se, kde je ten fešák a jestli je v pořádku. To vše, aniž by věděla, že z něj bude jednou její princ a pravá životní láska ♥.

Asi budete chtít vědět o tajemném anglickém princí více, nemýlím-li se?

Křestním jménem Reginald Harold, je typickým představitelem staroanglického gentlemanského, chlapa. Reg (čti Rejč) jak mu všichni říkáme, je jediný pravý chlap, kterého znám. Se všemi klady a zápory (těch ale moc není) by ho měli vystavovat ve školách a školkách vyrůstajícím klukům, jelikož takových správných vzorů ubývá rychlým tempem. Jak ho nejjednodušeji charakterizovat třemi slovy? To snad ani nejde. Ale asi by to bylo: síla, laskavost a ochota.

Síla: nejen fyzická, především psychická – tím rozumím nadhled a schopnost těžké situace řešit s klidem a rozhodností. Nebojí se zodpovědnosti a neslibuje nic, co by nedokázal splnit. Fyzická síla je obdivuhodná. Při psaní této povídky mu je již sedmdesát let a hraje proti jednu až dvě generace mladším rugby. Staví zahradní pergolu, ploty a opravuje kde co, prostě je to pan úžasňák!

Laskavost: ta se projevuje hlavně jeho schopností naslouchat nejen tomu, co člověk říká, ale především co vyjadřuje neverbálně. Dokáže člověka číst jako z knihy a tím k dané situaci přistupuje. Kolikrát, a to mi přijde i celkem frustrující, jak se orientuje v hovoru v češtině a přitom zná jen čtyři slova – krásný, nech toho a ježišmaríá. S tím si vystačí a zapadne do jakéhokoliv kolektivu.

Nikdy člověka neodmítne, a to i když je unavený, vyslechne a poradí. Je velmi moudrý, miluje ženy a povídání si.

Ochota: Nikdy neřekne ne. Vždy, když může, pomůže. Na druhé si najde čas. A nefunguje to tak, jak je to zvykem u nás „něco za něco.“...

Martin Klíš

Martin Klíš je mladý muž ve věku 30 let, který si v roce 2016 prošel velkými životními změnami. Potýkal se s krizí osobnosti a potřeboval své emoce a myšlenky transformovat do pro něj nezvyklého formátu, jímž je psaní. Autor má vysokoškolské vzdělání v oblasti chemie a biologie, v poslední době se však věnuje studiu managementu a ekonomie. Profesně se zaměřuje na finanční poradenství a reality. Ve světě literárního psaní je amatér, ovšem jak sám tvrdí, do textu vložil veškerou svou lásku, úctu a respekt, a pevně věří, že se bude čtenářům líbit, ba dokonce někoho může i inspirovat.